

destaquem...

La necessitat d'alentir la nostra vida i, així, gaudir

L'ésser humà no ha deixat de barallar-se, amb ell mateix, amb els seus semblants, amb la natura... Ha malgastat energies, vessat sang, cobrat vides. I tot això per perdre, sempre, la batalla contra el temps. No es pot vèncer el temps. Mai.

Una de les nostres grans obsessions, que tant la literatura, com l'art, o la filosofia han plasmat al llarg de la història, té a veure amb la vellesa i la finitud de la vida, amb desaparèixer sense deixar empremta en un món que no acabem d'entendre, no en la seua totalitat. Són tantes les incògnites, tants els anhels i desitjos per complir, que una vida ens sembla poca cosa. Així mateix, encara que no vulguem reconèixer-ho, anhelem, d'una manera irracional la immortalitat, potser no física però sí emocional. Volem que ens recordin, deixar la nostra empremta, que la història reculli la nostra existència, el nostre pas insegur però ferm.

El temps, el maleït temps, com molts

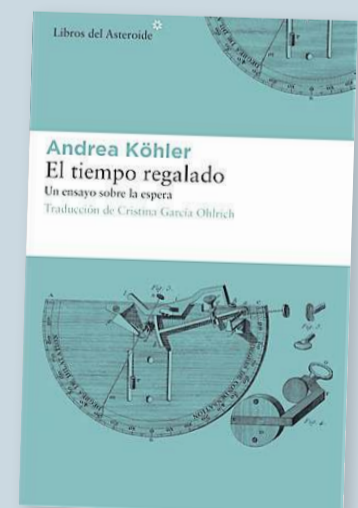
han proclamat, segueix sent un misteri, una raó de ser, una manera d'afrontar la vida mateixa. El llibre d'**Andrea Köhler** *El tiempo regalado. Un ensayo sobre la espera* (**Libros del Asteroide**), és una invitació a la reflexió, a pensar sobre la necessitat de viure d'una manera pausada per apreciar millor aquelles petites coses que ofereixen un veritable sentit a la nostra existència. Vivim en una època en què tot és i ha de ser immediat, en què tot resulta efímer, en què el sentit de pertinença a un lloc no importa. Vivim en una època que oblidada massa fàcilment, que ens imposa un ritme de vida fugaç. És per això que ara, més que mai, és necessària una petita pausa que ens permeti enfrontar-nos a una entesa que ens condueixi a un creixement personal i col·lectiu.

Köhler, de forma molt encertada en la meua modesta opinió, ens anima — com ja va assenyalar **Sèneca**— «a emprar el temps de manera significativa

i, si pot ser, gratificant», i per a això és imprescindible saber esperar com resistència davant les imposicions d'un món que dissenyen altres i a les que hem de fer front per exercir la nostra llibertat. Com afirma la periodista i escriptora alemanya, «rebentar tots els continus del desenvolupament i interrompre el flux del temps és una de les senyes d'identitat de la modernitat. Vivim en una manera encès-apagat que ha eliminat en gran mesura els elements més importants dels ritmes naturals»; uns ritmes que afecten la nostra percepció del món, als nostres sentiments i sensacions, i que hem d'estabilitzar pel nostre bé comú.

Avui més que mai, tornar a un ritme molt més pausat ens ofereix la possibilitat de recuperar l'essència del que som, deixant de banda la insatisfacció de viure una vida la velocitat de la qual provoca ressentiment i por. En aquest sentit, aquest breu però molt encertat assaig d'Andrea Köhler és un alleujament, un petit i necessari parèntesi que tots mereixem sentir. I com va escriure Genazino: «Saber esperar, esperar és la condició prèvia a tot enteniment». ■

Eric Gras

EL TIEMPO REGALADO. Un ensayo sobre la espera

d'Andrea Köhler

Traducció: **Cristina García Ohlrich**

Editorial: **Libros del Asteroide**

Barcelona, 2018 | Pàgines 168